

lets Side. Jeg vil haabe, at deres Ønske maa blive imødekommet.

Inden jeg forlader den højtærede Trafikminister, vil jeg rette en Tak til Ministeren, fordi han har taget Hensyn til det Ønske, som nu igennem mange Aar har været fremsat af Personalet paa Statsbanernes Kontorer om at faa afskaffet Aspirantstillingerne eller i alt Fald faa dem reduceret til det, de skulde være, saa at Aspiranterne kun blev forfremmet til saadanne Stillinger, hvortil de særlig egnede sig, og hvortil det er rimeligt, at man tager særligt uddannede Personer.

Til sidst har jeg en Henvendelse at gøre til den højtærede Finansminister. Vi fik i Fjor vedtaget en Lov om Laan til Byggeforeninger, en Lov, der gælder for 3 Aar, og i Kraft af hvilken der stilles 500,000 Kr. aarlig til Raadighed for Finansministeren til Udlaan til Byggeforeninger. Det viste sig, at der var saa stor Efterspørgsel efter disse Laan, at Finansministeren var nødt til at give Laanene i Rater, saa at naar en Byggeforening for Eksempel fik bevilget et Byggelaan paa 180,000 Kr., fik den det fordelt paa 3 Aar, 60,000 Kr. i Aar, 60,000 Kr. til næste Aar og 60,000 Kr. i det tredje Aar. Byggeforeningerne var til at begynde med ret veltilfredse med denne Ordning. Nu viser det sig imidlertid, da Krigen er udbrudt, at det næsten er umuligt for disse Byggeforeninger at faa private Laan, hvoraf de kan afholde Udgifterne, indtil Statslaanene kan faas. Det vil derfor blive nødvendigt for adskillige Byggeforeninger at standse deres Byggevirksomhed, hvis de ikke kan faa mere end den Del af Laanene, som er tilstaaet dem for indeværende Aar. Medens man fra anden Side arbejder paa, at de flest mulige Arbejder skal sættes i Gang, vilde jeg anse det for meget uheldigt, om man i de forskellige Byer skulde standse med Opførelsen af Arbejderboliger, fordi man mangler Penge, eller at man skulde komme til at fordyre Boligerne ved at nøde Foreningerne til at optage Banklaan til 7—8—9 pCt. foruden de store Omkostninger, der er forbundne dermed. Jeg vil derfor spørge den højtærede Finansminister, om ikke den Mulighed kunde tænkes, at Lovgivningen kunde træffe en saadan Ordning, at Finansministeren paa Grund af de særlige Forhold bemyndigedes til i indeværende Finansaar at udlaane mere end de 500,000 Kr., saa at f. Eks. en Byggeforening, der havde faaet Tilsagn om 60,000 Kr. i Aar og 60,000 Kr. næste Aar, fik udbetalt de

120,000 Kr. i indeværende Finansaar, for saa vidt der var Arbejder paabegyndt, der skulde fuldføres, naturligvis mod at Finansministeren saa det følgende Aar fik et saa meget mindre Beløb at disponere over. Vi forrykker ikke derved Loven, der bevilgede 1½ Million i Løbet af 3 Aar. Hvis man ikke bragte saadanne Arbejder til Standsning, vilde man imødekomme et Ønske, der næres hos mange. Jeg skal indtrængende henstille til den højtærede Finansminister at stille sig velvilligt til en saadan Ordning.

**Andreasen:** Ved kgl. Anordning af 19. Juni 1888 blev der her i København oprettet en Tandlægeskole, og Opgaven for denne Skoles Virksomhed findes udtrykt i Anordningens § 1, der lyder saaledes — jeg forudsætter, at den højtærede Formand ikke har noget imod, at jeg oplæser den —: „Der oprettes her i Staden ved det offentlige Foranstaltning og under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet som øverste Bestyrelse en Skole for Tandlæger, som meddeler den til Tandlægeeksamen nødvendige Vejledning i teoretisk og klinisk Henseende“. Det var vel nok saaledes forud for denne Anordning, at mange, der egentlig ikke var uddannede paa det nævnte Felt, alligevel udøvede Tandlægevirksomhed. Det hørte vistnok til det sædvanlige i de Tider, forud for denne Anordning, at man gik hen til sin Barber for at faa en Tand trukket ud. Men efter at denne Skole nu har bestaaet i en Aarrække, har Forholdet udviklet sig derhen, at der er indført megen Skærpe i Bestemmelserne for Optagelsen i denne Skole. Det er et yderst ringe Antal Elever, der hvert Aar optages, saa vidt jeg ved, kan der ikke indskrives mere end en halv Snes Stykker om Aaret. Det forekommer mig, at denne Sag efterhaanden har udviklet sig saaledes, at de Tandlæger, som allerede praktiserer, derved har faaet noget af et Privilegium, Det er en Kendsgerning, at der indenfor den akademiske Verden blandt de studerende findes et vist Proletariat. Det eneste Sted i Embedsverdenen, hvor der kan tales om, at der er Mangel paa Tilgang, er i Præstestanden. Man siger, der er Mangel paa teologiske Studenter, medens der i en hel Række andre Fag er Overflod af uddannede Folk. For Tandlægernes Vedkommende er Stillingen en lignende som blandt Præsterne, der er for faa af dem, fordi det er meget vanskeligt at slippe ind paa Tandlægeskolen, i det hele at komme